

בני ציפור: קטעים דמיוניים

אגדה

הילד שרק נולד אמר: "המנגינה תהיה מתוך פרמן". בציפורניים לוחטות משכה הנסיכה את תמונת הטבע הדומם שנקרעה, ומגדל הגבס שנשען בימינו על הסלע קרס תחתיו מחולשה, והנסיכה, במרכזו, נמצאה שותתת-דם ומתאפרת באבקת אורז טחון. "וי וי", זעקה והליטה פניה במראת השינה השקופה שלה למראה שחשבה למועזע ושלא היה כזה כלל. אולם מהגרים בני ארצה הניפו לכבודה דגלי-לאום אדומים שמעל גגות טבריה, ובהשתקפותם בכינרת הזכירו את השריפה הגדולה בשוק הסגור של העיר בה ניצלו רבים חיים. לארוחת-הבוקר התחלקו הסופר וכלבו העיור בדמי-השתייה השבועיים. אך שיעולם הטורדני לא חדל מלהחריד את כל העיר ממנוחת השבת, עד שהרופא הצעיר כמעט שהחליט לרדת בחלוק-השינה הלבן שלו ולשסות בהם את כלבי-הציד. Hélas! מעוצם המפה נסגר מכסה הפסנתר ברעש נורא ופגע באצבעה של הזמרת הזרה שקיללה בלבה את יום בואה לארץ חסרת-התרבות. "עד שלמדתי את התפקיד בעל-פה ועכשיו שכחתי הכל", ייבב הרקדן המתחיל לקול הקהל הגורף חטמו בחצות ליל-הבכורה. רק הקבצנית מגשר האמנויות משתכרת לפרנסתה בכבוד מהופעות ברומנים כמוזיפת מזכרות אשר הודות לשמה המשונה, שהשוטרים מתקשים לתפסו, היא מעניקה חסדים בסתר לאנשי-דת צעירים.

פנטסיה

הענפים הגיעו כבר עד למרק כשהתעוררתי לקולו המתכתי של שוען השמש. מן החלק הגבוה בכפר רואים את עיר-הבירה שמעבר לגבול. "בעלי הוא פסנתרן!"

"בעלי הוא איש-רוח מצליח!"

"אבל החלום שלנו הוא בעל שיכור", צווחו שתי הקבצניות שבשער ותלשו זו לזו קווצות שער. אלי אלי, רק שלא ישנו שוב את כתובת בית-הקברות!

אני זוכר (פתח בסיפור-חיי אחד מפצועי התאונה הקטלנית שאירעה בדרכו לבית-החולים הממשלתי) בית עשירים רוסי. דוגמות השטיחים המסופכות... בארץ לא תמצא כאלה. בחיגותיהם התנדנדו האיכרים מצד אל צד על הסף עד שכיבדו אותם בתפוחים.

הדמות העממית חצתה אגם טובל בירק באמצע שעות העבודה. הפוח המאגי שבמוזיקה הקטין את התמונה פי-עשרה לפחות, ואנשים, אף המסוגרים ביותר, לא יכלו להימנע מלצחוק בראותם בתוך-תוכם את החיקוי המצוין של היהודי הטיפוסי.

אשליית השיבה אל הטבע לא הגיעה עדיין אל האנשים הפשוטים, שרופם עודם שומרי-מסורת כאבותיהם. קרון-הבהמות ניתק פתאום מהרכבת והחל יורד במורד הגבעה, תחילה אט-אט ואחר-כך במהירות מסחררת. האשה שם שבורחת עם התינוק בזרועותיה היא קרבן למשחק-ידיים אכזרי. רק לאחר שמת הקברן במלחמה נמצא שהיה חובב-טבע נלהב; בספר התהילים שלו נהג ליבש פרחים מזרי ההלוויות ורמשים נדירים. האמונה החדשה סחפה לבבות רבים. אנשים ידועי-שם-אמנים, רופאים וראשי-ערים-הצטרפו כבר לשורותיה. המנצח המבוגר ביקש שיעמידו את מיטתו בפעם האחרונה על הדוכן. אז התרומם קימעה והחל משרטט באוויר סימנים מזורים שהזכירו לא מעט מצירי-הזימה שמעטרים קירות של בתי-שימוש ציבוריים.

כנפי-צניחה ועיטורים שונים שהאם המסורה נוהגת לנשק ערב-ערב מבריקות מהרוק של השנים. עד מתי אפשר יהיה להסתיר את הסיבה האמיתית? האשה הבהולה והמכונסת שפכה סוף-סוף את לבה במכולת לפני הדלפק של דברי-החלב. איך זה ששלושים שנה בארץ ולא לומדים את השפה?

הנשמות, כינושפים חדי-עין, חגות עדיין סביב מגדל בית-הכנסת הנוטה לנפול בכל רגע. השמש, שמלאכתו בכך, בא וכיפה בחבטה את הגחלים שהיו גם עיניים המתלחשות בחושך.

אליגוריה על הנשמה

הנשמות המרעידות מקור בפרוודור שיחקו במשיכת חבל והתלבטו בגופן של הנשים המבוגרות בעלות זקני-התיש. אחת מהן, שעברה מפוקפק, נשארה אחרונה. יש לה עור כתום כפרה ורגליים מעוקלות מהליכה בקפקפי-העץ המשמשים גם מאפרות וטחנות-רוח. אני דולה מהבאר השחורה שרידים של עתון לאשה שגזרו מדפיו הצבעוניים פרחי-גייר ומתכוני מכוניות. אורסולה, נערה נבערת וקמצנית, הדביקה נשיקה על הקיר הקדוש ואגב כך על שפתיו של המתרים בפתח של בית המיסיון. "צור משלו ו ו אכא א א אלנו", לא פסק הרב מלשיר ולירוק דם. עכשיו הוא מתחרט על שהיפה בסרגל באחוריהם של ילדים שהאדימו כפסים של מעבר-החציה. הנהג שלמד רפואה מונעת הספיק לשכוח ושכב מתחת לעץ על שמיכת הקש הרענן, מתנשם בקושי. בנו של הפועל מסדום, שהחליט כל ימיו להתבלט, לא הגיע לקבר הישראלי הטיפוסי.

מוזיקה על פני פסנתר לארבע ידיים

הילד בעל הקשיים בעיכול בולע בקושי את רוקו ורוקד נלסים שפותרתם מתאימה למזג-האוויר בחדר. לולא הפסנתר שאחז בו בארבע ידיים ברגע האחרון ממש, היה חונק אט-אט את הג'יראפה המתקפלת בעזרת מפתח לכיס החולצה. דישדוש רגלי התרנגול על הצמר הגס של השטיחים מרגיז את בעל-האחוזות הנאמן, שבועט ברגלו הבריאה בתקרת הנייר. מישהו בחדר הסמוך לקיר החליף שתי חולצות משלי באחת משלו, וזו הצמיחה כנפיים אפורות. חיפשתי זוג נעליים גבוהות מתחת למיטת-הכלולות ההפוכה. המוזיקה התחלפה בלא לשים לב להבדלי הסגנון והתקופה.

פארודיה על שימוש חוזר במלים

בגן ציפריי-גן-עדן עם נכדתי נפתה.

"ילדתי", אני מזהירה, "הישמרי לבל תיכנס לך אפילו מלה אחת לתוך העין".

"סבא", היא כבר קוראת לי להתיר את צמותיה שנסתבכו בשיחים הירוקים.

מה קסום קסמו גם לי המלים בילדותי. מנורת-שולחן הפוכה היתה בעיני אניה וכן הלאה.

רשות (שיר)

רחמי הזקנות זו על זו האירו את חלקת ילדותי, עזובה בעיר הכפרית. בנגריה, בסתר, עוד עבדו אלילים קדמונים. מאז נפתחו השמיים לאוהל-קרקס, וכענן באו לשכון בו הרוחות מחודדות-הכובע, המבשרות רע: אמשטרדם, גהרדעא. יודעי ד' הוכרוזו אויבי העם ומצאו מסתור בחגווי הסלע.